



tauputės  
biblioteka

# LORI FOSTER

VYRAS LAPKRIČIUI

AISTROS  
IKAITAI

2

  
svajonių knygos

Knygute.lt

**Lori Foster**

**VYRAS LAPKRIČIUI**

Dilogija  
**"Aistros įkaitai"**  
Antroji knyga

Versta iš: Lori Foster,  
Mr. November,  
Harlequin Books, 2001  
© Lori Foster, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.  
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar  
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ema Staskevičiūtė,  
vertimas iš anglų kalbos, 2012  
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka  
© „Svajonių knygos“, 2012  
ISBN 978-609-406-498-2

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

# 1

## Džošas

Itin susidomėjusi Amanda Barker įkišo nosį į drabužinę. Daugybę kartų ji lankėsi gaisrinėje – *persekiojo ji* – tačiau į šią vietą, kur pašaliniamis įeiti draudžiama, kol kas nebuvo užklydusi.

Tiršti vandens garai vis dar sklandė palubėje nuo šalimais įrengtos dušinės, drėgmė sunkino orą. Kelios praviros spintelės buvo tuščios. Aplink primėtyta baltų rankšluosčių – ant grindų, suoliukų ir į eilę sustatytų lakuotų medinių kėdžių. Amanda suraukė nosį. Kambaryje tvyrojo vyriškas dūmų, muilo ir prakaito kvapas.

Nemalonus buvo tik dūmų kvapas.

Ant tolimesnės kambario sienos, kaip tik prieš duris, kabėjo įrėminta „Gaisrininko malda“ – šiek tiek pakrypusi, stiklas nusėtas vandens lašeliais. Šalia pritvirtinta lentelė „Mylimi ir nepamirštami“, kurioje surašytos gaisrininkų, žuvusių tarnybos metu, pavardės.

Trūkčiojamai įkvėpusi Amanda žengė į vidų. Jos žvilgsnį iš karto patraukė malda, susigriebė stovinti priešais ją ir skaitanti žodžius, kuriuos ir taip mokėjo atmintinai.

„Leisk man išlikti budriam, išgirsti net silpniausią šauksmą, greitai ir veiksmingai užgesinti gaisrą.“ Pirštais prisilietusi prie šiuos nuostabius žodžius dengiančio stiklo Amanda nubraukė drėgmę. Atitraukusi ranką nosisuko, užplūdo prisiminimai ir, kaip paprastai tokiais atvejais, širdį užgulė sunkumas.

Amanda jau buvo išmokusi būti tvirta, tad nusipurtė nemalonų jausmą ir apsižvalgė.

Atrodė, drabužinėje ir dušinėje tuščia, tačiau ji žinojo, kad Džošas kažkur čia. Budėtojas pasakė... jis netgi leido jai įeiti į vidų, o kalbėdamas visą laiką šypsojosi, buvo pasirengęs veikti drauge su ja, norėdamas priversti prastos reputacijos jų leitenantą galų gale bendradarbiauti.

Keitėsi pamaina, pagrindinėje patalpoje jai už nugaros šnekučiavosi ir juokėsi gaisrininkai. Jie dažnai flirtuodavo, kartais elgdavosi šiurkščiai kaip tikri eržilai ir labai mėgo linksmintis, taip neutralizuodami juos slegiančią sunkios atsakomybės našta. Aišku, dėl nuolatinių treniruočių buvo geros fizinės formos, liekni ir tvirti.

Vaikinai atrodė puikiai - ir patys tai suprato. Jie visi, išskyrus vieną, noriai, netgi nekantriai laukė, kada galės fotografuoti jos kalendo-

riui. Juk pardavus tiražą pinigai atiteks nudegimų centrui.

Amanda tikėjosi, kad niekas daugiau neužeis į drabužinę, nes jau seniai laikas jai kai ką išsiaiškinti su Džošu Maršalu. Jis nuo pat projekto pradžios atsisakė prisidėti prie jos sumanymo, kad ir kaip stengėsi jį perkalbėti, ir paprasčiausiai jos vengė. Net į skambučius neatsiliepdavo.

Tas vyras – tikras bukagalvis ir savanaudis, taip ji jam ir pasakys, tik nenorėtų to daryti prie liudininkų. Jai nepatiko tokie susirėmimai. Tiesą sakant, stengdavosi išvengti nemalonių.

Tačiau *jis* kaltas, kad šį kartą teks susiimti.

Jai reikia Džošo Maršalo. Būtina išaiškinti, kokį svarbų darbą ji dirba, o tada gauti jo sutikimą prisidėti prie naujausio labdaringo sumanymo. Tiesa, fotografuotis sutikę vyrai atrodo puikiai, tačiau Džošas Maršalas juos visus pranoksta. Jis nuostabus. Seksualus. Jo nuotrauka idealiai tiktų lapkričio mėnesio puslapiui ir net kalendoriaus viršeliui. Panaudotą ją reklamai vietos laikraščiuose, knygynuose ir internete.

Šiandien Amanda kaip nors turės išlupti iš jo sutikimą.

Jos ausis pasiekė tylus garsas, tarsi kažkas basomis kojomis tapentų betoninėmis grindimis. Atsisuko – ir štai stovi jis, kone metro devyniasdešimt centimetrų ūgio milžinas. Atsainiai atsirėmęs į durų staktą vyras be menkiausio rūpestėlio. Jo šviesūs plaukai šlapi, raumenys šlapi, net klubus vos dengiantis siauras rankšluostis šlapias.

Vandens lašai iš lėto rieda krūtine ir tvirtą pilvą dengiančiais plaukeliais žemyn, kol pasislepia po rankšluosčiu. Rankas susinėręs, kojas susikryžiaęs per kulkšnis. Pro prasiskyrusį rankšluostį matyti plaukuota šlaunis, virš jos iki pat netvirtai surišto mazgo driekiasi šviesesnė klubo oda. Užtektų truputį truktelėti ir rankšluostis nukristų.

Amanda buvo mačiusi jį su leitenanto uniforma, sukaitusį ir suprakaitavusį iškart po gaisro, buvo mačiusi atsipalaidavusį, dykinėjantį gaisrinėje ir laukiantį iškvietimo.

Pusnuogio dar nebuvo mačiusi, šis vaizdas tikrai... vertas dėmesio.

Amanda atsitiesė ir sutiko jo žvilgsnį. Teko gerokai atlošti galvą, nes Džošas buvo daug aukštesnis už ją. Kai esi vos metro šešiasdešimt septynių centimetrų, turi su tuo susitaikyti, ji tikrai neketino gūžtis vien dėl to, kad

priešais stovi pusnuogis vyras ir *stengiasi* priversti ją pasijusti nejaukiai.

- Sveiki, leitenante Maršalai, - tarė ji.

Tamsiai žalios Džošo akys, dažniausiai žvelgiančios nedraugiškai, dabar slydo jos kūnu aukštyn: nuo batelių per švelniai rožinį kostiumėlį iki auskariukų su perlais ausyse. Kreivai šyptelėjęs jis neskubėdamas trimis žingsniais pasiekė savo spintelę.

- Sveiki, panele Barker. - Džošas atidarė dures, susirado buteliuką odekolono ir šlakelį įsipylęs į delną pasitapšnojo veidą, kaklą.

Džošo kvapas buvo stipresnis nei dūmų, Amanda užuodė šiltą drėgnos odos, muilo ir aitroko odekolono aromata. Prisiminė šį kvapą iš anksčiau, tačiau šįkart viskas atrodė kitaip. Dabar jo galingas kūnas buvo pusnuogis.

Amandos šnervės suvirpėjo, nesąmoningai žengtelėjusi atatupsta ji atsitrenkė į sieną.

Aišku, jis tai pastebėjo - Amanda suprato iš jo šypsenos, iš to, kaip sublizgo tamsiai žalios akys. Sulaikiusi kvapą Amanda laukė, ką jis pasakys, kaip iš jos pasišaipys, tačiau Džošas tik pasiėmė šukas. Šukuodamasis pasisuko į ją visu kūnu.

- Beje, kaip tu čia patekai?



Dar niekada Amanda nebuvo mačiusi, kaip vyras tvarkosi po maudynių. Džošas Maršalas... taip, tai tikrai netikėta. Juodomis šukomis braukiant per drėgnus plaukus tvirti jo rankų raumenys įsitempė ir išsipūtė. Pažastys prižėlusios kiek tamsesnių plaukelių. Amandos širdis neramiai daužėsi į šonkaulius. Kažkodėl ši Džošo kūno vieta jai atrodė daug intymesnė nei apnuogintos šlaunys ar pilvas.

- Prarijai liežuvį? - Jis pasiėmė marškinėlius ir atsainiai užsivilko per galvą, nekreipdamas dėmesio į ką tik sušukuotus plaukus. Ant marškinėlių priekio užrašas pranešė: „Gaisrininkai randa jas karštas, o palieka drėgnas.“

Amandos pulsas padažnėjo, ji atsikrenkštė norėdama prabilti aiškiai.

- Mane įleido budėtojas, kad galėtume pasikalbėti.

- Tu atkakli mažutė, ar ne?

Ji nekreipė dėmesio į seksistinę žodžių prasmę, nors iš tikrųjų Džošas sakė tiesą: ji atkakli ir tikrai maža.

- Neatsiliepi į mano skambučius.

- Tikrai neatsiliepiu. - Žemame Džošo balse aiškiai trūko susidomėjimo jos apsilankymo priežastimi. - Nesusimąstei kodėl?

To klausdamas jis paėmė juodas medvilnines trumpikes ir nusirišo nuo klubų rankšluostį, Amanda vos spėjo nusigręžti.

Dabar stovėjo atsukusi jam nugarą, liepsnojančiais skruostais.

- Tu užsispyręs.

- Tiesą sakant, tik stengiausi, kad viskas būtų aišku. Nenoriu fotografuotis kalendoriui, tad nėra prasmės švaistyti nei mano, nei tavo laiko.

- Bet man tavęs reikia.

Amanda juto, kaip jis sustingo tai išgirdęs, ir panoro nusikąsti liežuvį. Tačiau nenusikando, o paprastai paklausė:

- Ar padoriai atrodo?

Džošas nusijuokė.

- Jokių būdu.

- Turiu omenyje... - Jai kilo noras suurgzti, paklausti Džošo, kodėl visą laiką iš jos šaiposi ir yra toks nesukalbamas. Tačiau laiku suprato, kad taip nepalenks jo savo pusėn, todėl tik įkvėpė ir tiesiai paklausė: - Ar apsimovei kelnes?

- Aha.

Amanda atsisukusi pamatė, kad tai ne visai tiesa. Džošas buvo tik su trumpikėmis ir marš-

kinėliais, nieko daugiau nevilkéjo. Tačiau sėdėdamas ant suoliuko, šalimais pasidėjęs džinsus, jis atrodė vyriškesnis nei koks kitas jos pažįstamas vyras. Didelias delnas iš abiejų pusių buvo įsikibęs į nublukusį medinį suolą, sėdėjo atsainiai praskėtęs tvirtas šlaunis ir žvelgė tiesiai į ją.

Amanda nejučia įsispoksojo į trumpikių švelniai gaubiamą iškilumą, visišką priešingybę jo tvirtam lieknam kūnui.

- Gal man jas vėl nusimauti?

Amanda staigiai pakėlė akis, pažvelgė jam į veidą ir kvailai paklausė:

- Ką?

- Trumpikes. - Džošo balsas buvo šilkinis, o žodžiai ir jų reikšmė kaitino. - Galiu nusimauti, jeigu nori įdėmiau apžiūrėti.

Stengdamasi nusišėpti, kaip nepatogiai pasijuto pričiupta, Amanda nusijuokė, tačiau Džošas išliko rimtas. Ar jis tikrai toks ištvirkęs, taip ir pasielgtų? Vos žvilgtelėjusi į galias, tamsiai žalias jo akis ji suprato: galima neabejoti, atsakydamas: „Taip.“

Tiesą sakant, atrodė, kad jis... mielai tai padarytų.

Kažkaip viskas pakrypo ne ta linkme.

- Leitenante...

- Kodėl nevadini Džošu? Taip glamonėjai mane gražiomis rudomis akimis, kad pajutau, jog tarp mūsų mezgasi intymesnis ryšys.

- Netiesa. - Amanda papurtė galvą. - Atsiprašau, kad spoksojau. Prisipažįstu, elgiausi bjauriai, ir pažadu daugiau taip nedaryti. Norėčiau išlaikyti dalykinius santykius.

- Na ne, iš to nieko neišeis. - Džošas atsistojo ir ta prakeikta kreiva jo šypsenėlė įspėjo Amandą, kad jai nepatiks tai, ką jis dabar darys.

Stengdamasi jo išvengti ji nėrė į šoną ir atsitrenkė į atdarą spintelę. Avėjo aukštakulnius, todėl prarado pusiausvyrą ir vos išsilaikė ant kojų. Džošas nedavė jai laiko graužtis dėl aki-vaizdžios grakštumo stokos. Žengė artyn ir prikaustė žvilgsniu neleisdamas nusukti akių.

Jis priėjo prie pat jos, visiškai arti, ir galiausiai Amandai teko kvėpuoti įkaitusiu, didžiulio jo kūno kvapo persmelktu oru, o matė ji tik plačią, tvirtą, tamsiais marškinėliais aptemptą krūtinę.

Džošas delnais atsirėmė į spintelę abipus jos veido taip ją įkalindamas. Neįtikėtinai karšti stambūs jo riešai palietė jos smilkinius.

- *Leitenante...* - Amanda dabar retai puldavo į paniką, juk praėjo septyneri metai. Tačiau šią akimirką atrodė, kad protingiausia būtų išsi-gąsti.

- Ne-a, - sumurmėjo Džošas, - daugiau taip nevadink. - Labai lėtai, bet ryžtingai jis pasi-lenkė prie jos, lyg įspėdamas, kad netrukus pabučiuos, ir Amandai kilo noras rėkti.

Ji sustingo, širdis ėmė plakti nelygiai, pulsas padažnėjo. Praėjo sekundė, kita... Bučinio taip ir nesulaukė, ją užliejo jausmų banga, ne visus juos atpažino, tik palengvėjimą ir miglotą nu-sivylimą. Džošui iš lūpų išstrūko tylus garsas, reiškiantis nustebimą, lyg ji būtų išmušusi jį iš vėžių, ir ūmai Amandai pakirto kojas.

Džošas prikišo nosį jai prie kaklo, giliai įkvė-pė.

Amanda suvirpėjo.

- *Ką tu darai?*

- Bandau apsispręsti, kaip su tavimi elgtis. - Jo šiltas kvėpavimas pakuteno ausį ir šiurpas nubėgo Amandai per nugarą. Visiškai kitokius pojūčius kėlė jo drėgni plaukai jai prie skruos-to.

*Su ja elgtis?* Amanda suprato - jeigu pajudės, neišvengiamai prisilies prie Džošo. Todėl

nejudėjo.

- Apie ką čia kalbi?

Džošas pakėlė galvą ir žvelgdamas į jos nustebusį veidą nusišypsojo. Jo apsiblaususiose akyse spindėjo lūkestis.

- Noriu pasiguldyti tave į lovą.

Amanda prasižiojo.

Ne, tikrai, jis juk to nesakė... Vis dėlto pasakė! Tikrai pasiūlė... Amanda nusijuokė. Kaip tai juokinga, kaip absurdiška...

Ji papurtė galvą ir šiaip ne taip išspaudė:

- Ne, to tu tikrai nenori.

Tokia jos reakcija Džošą šiek tiek suglumino. Jis pakėlė galvą ir prisimerkęs pažvelgė į ją.

- Dėl to tai klysti, meloji. Tu mane persekioji...

- Dėl labdaros!

- ...jau daugiau kaip mėnuo. Nusprendžiau, kad pats metas man tavęs imtis. Kai šovė ši mintis, daugiau apie nieką negaliu galvoti. - Džošo žvilgsnis klaidžiojo Amandos veidu ir užkliuvo už lūpų. Jis vėl pasilenkė arčiau. - Velniai rautų, kaip gardžiai kvepi.

Kad ir kokių keisčiausių dalykų jai galėjo nutikti, šito Amanda visai nesitikėjo....